

[Statsministeren]

bedre tilpasse sig – det er der mange andre der kan – for den har vi dog holdt fast i den fulde dyrtidsregulering, og det har betydet, at pensionisternes realindkomst har været stigende de sidste år.

Så kunne man sige, og det siger man tit: ja men er det så ikke sådan, at den er helt gal med kontanthjælpen? Hvordan forholder det sig? Jo, det er rigtigt, at udgifterne til kontanthjælp i Danmark er faldet, men hvorfor? Først og fremmest fordi antallet af kontanthjælpsmodtagere omsider er begyndt at gå nedad. Det viser nemlig statistikken for 1984 klart; der er færre familier nu, som modtager hjælp efter forsørgelsesparagrafferne. Og hvad er så baggrunden for det? Baggrunden er ikke mindst den forøgede beskæftigelse; så her er altså noget positivt. Derfor skal man passe på, at man ikke falder for fristelsen til at forvrænge relationerne.

Jeg skal ikke sige ret meget om overenskomstløsningen i foråret, som flere ordførere har strejft. Nu er der faldet noget ro over lejren; det var en svær tid for os alle at komme igennem, og det vidste vi det ville være, når parterne ikke selv kunne blive enige. Men man må selvfølgelig spørge nu, hvorfor det gik i stykker. Jeg er ikke i tvivl om, at en hovedgrund må have været, at man havde besluttet sig for de mest supercentrale forhandlinger nogen sinde. Det tror jeg var det samme som at gøre det næsten håbløst, at det kunne lykkes, og det er selvfølgelig beklageligt. Vi skal heller ikke glemme i dag, at begge parter faktisk sagde nej til forligsinstitutionen.

Vi kan vel i den forbindelse sige, at selv om det ikke giver garanti, giver det sandsynlighed for, at parterne på arbejdsmarkedet næste gang nok selv magter at få bragt overenskomsterne i havn.

Der har været ordførere, som har beskæftiget sig med elementer af skattereformarbejdet, og jeg vil slutte med dette punkt. Jeg modstod fristelsen til at gå på talerstolen tidligere under debatten, og det var oprigtigt talt, fordi jeg følte, at det på baggrund af en tids debat ude omkring nok var rigtigt, at vi også fik den ført her fra talerstolen, og at der blev talt åbent ud om problemerne. Det synes jeg er sket i dag, og jeg mener, det er gavnligt.

Jeg tror, man skal være forsigtig med at binde kyndige skatteordførere og andre, som

deltager i krævende forhandlinger, på forhånd til, at der er bestemte skattepolitiske emner, de under ingen omstændigheder må bringe på bane, ja, knap nok må tænke på; sådan plejer vi ikke at gøre. Det eneste afgørende er selvfølgelig også, hvad det hele slutter med. Hvad hvert af de seks partier, som har deltaget, beslutter sig for til allersidst, må jo hvert af de seks partier træffe en afgørelse om, når vi er fremme i slutfasen. Men jeg er ikke i tvivl om, at de fire partier også i slutfasen vil stå samlet, som vi stod sammen, da vi fremlagde regeringens og regeringspartiernes oplæg i december 1984.

Hr. Svend Auken bad mig give en klar forsikring på et enkelt punkt, og den vil jeg med glæde give. Jeg vil gerne give den forsikring, at den aftale om ejendomsskatterne, som er indgået mellem regeringspartierne, det radikale venstre og socialdemokratiet, naturligvis vil blive overholdt nøje efter sin tekst og efter sit indhold; her skal ikke herske mindste tvivl. Det bliver altså ikke os, som foranlediger, at andre måske forlader forhandlingsbordet – så let vil vi ikke gøre det for nogen. Jeg kan godt tænke mig, for sådan er det selvfølgelig, at det bliver ømt og vanskeligt nu, hvor man har forhandlet så længe og vi nærmer os slutfasen, og så drejer det sig om ikke at ryste på hånden. Jeg håber, at det store forberedelsesarbejde ikke vil vise sig at være spildt. Hvorfor? Fordi der er behov for en bedre og mere retfærdig skattelovgivning, men aftalen om ejendomsskatterne, der kun er få dage gammel, lever vi, det vil sige regeringen og de fire partier, naturligvis fuldt ud op til.

Så skal jeg gøre en tilføjelse. Selvfølgelig er det nødvendigt under de fortsatte skattereformdrøftelser at tage stilling til lejeværdibegrebet. Hvorfor? Jo, for det kan ikke stå ubesvaret, og der kan ikke være nogen, som vil bestride, at det er et indkomstskatteemne, al den stund lejeværdien er genstand for indkomstskat. Det er naturligvis et tema, som de kyndige skatteforhandlere på det rigtige tidspunkt må tage op til et nærmere studium, altså hvordan det skal være, når vi får den nye omfattende skattereform.

Et andet tema – og det ved vi alle sammen at skattereformforhandlerne for længst er begyndt at beskæftige sig med – er spørgsmålet om, hvordan vi kan opstille egnede overgangsordninger, som betyder, at ingen – for-